

A VADONJÁRÓ TANITVÁNYA

JOHN FLANAGAN
JÉGFÖLDJE

JOHN FLANAGAN
JÉGFÖLDJE

Pennynek, aki magasra tette a mércét.

Araluen és környéke a 643-as esztendőben

NYUGATI-ÓCEÁN

Fagyott-tenger

Északi
pusztaság

Szürke-
szikla-
erdő

SKANDIA

Hallasholm

Keleti
sztyeppe

SONDELCAND

Viharfehér-
tenger

Skonjajit

TEUTFÖLDI

ALPINA

PIKTA

Araluen
Vára

ARALUEN

Keskeny-
tenger

A Part

Montsompre

GALLIKA

KELTIKA

IBÉRIÓN

TOSZKÁNÓ

ASZLAVA

VÉGTELEN-
ÓCEÁN

Nyugodt-tenger

Rosztov-
tenger

É

Egy

A farkasfő hajó nem járt messze a Menedék-foktól, amikor lecsapott rájuk a vihar.

Három napja hajóztak Skandia felé. A tenger vize nyugodtabb volt egy malomtőnél – ezt Will és Evelin fölöttébb értékelték.

– Nem is olyan rossz – mondta Will, amint a hajó nyugodtan szelte a tengert. Ijesztő történeteket hallott arról, hogyan estek súlyos tengeri betegségbe a vitorlások utazói. Nem is értette, miért kell annyira kétségbeesni egy kis ringatózástól.

Evelin kételkedve bólintott. Igaz, hogy nem volt született tengeri patkány, de Willel ellentétben legalább utazott már tengeren.

– Nyugtával dicsérd a napot! – figyelmeztette Willt, mert észrevette Erak aggódó arckifejezését, ahogy észak felé kémlel, és azt is, hogyan nógatja a Szélordas embereit gyorsabb evezésre. Tudta, hogy ez a fenyegetően nyugodt idő csak egy másík, egy sokkal rosszabb idő előjele. Az északi horizonton Erak homályosan már látta a vihar sötét felhőit. Tudta, ha nem érik el a Menedék-fokot, és nem rejtőznek el mögé időben, a vihart telibe kapják. Néhány másodpercet

a sebességük és a távolság becslésével töltött, ezeket vetette össze a felējük rohanó felhők haladási sebességével.

– Esélytelen – mondta végül Svengalnak. A másodkapitány bólintott.

– Én is így vélem! – mondta Svengal elgondolkozva. Erak éles szemével végigpásztázta a hajót. Azt ellenőrizte, nincs-e meglazult alkatrész, ami erősítésre szorul. Tekintete megállt az orrban kuporgó rabszolgákon.

– Ki kell kötnünk őket az árbochoz. És rögzítenünk kell a kormánylapátot is.

Will és Evelin figyelték a kenderköteggel felējük tartó Svengalt.

– Mi az? Csak nem gondolják, hogy most fogunk megszökni? – csodálkozott Will.

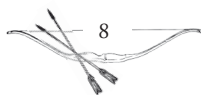
Svengal megállt az árboch mellett, majd sietve odaintette őket. A két araluan felállt, és gyanakodva elindult felé. Will észrevette, hogy a hajó egy kicsit jobban imbolyog, és hogy a szél is erősödik. Dülöngélve lépkedett a tengerész irányába. Mögötte Evelin káromkodott egy cifrát, mert megbotlott, és sípcsontja a korlát kiálló fájának ütközött.

Svengal elővette tejsze törét, és a kötélből két egyenlő darabot vágott vele.

– Kötözzétek magatokat az árbochoz, hamarosan minden viharok nagyanyjával fogunk találkozni.

– Ugye, nem arra céloz, hogy lefúj minket a fedélzetről? – kérdezte Evelin hitetlenkedve.

Svengal látta, hogy a fiú egy szakszerű bulin-csomóval kötözi oda magát, míg a lány csak ügyetlenkedett. Elvette tőle a kötelet, áttekerte a dereka körül, és őt is az árbochoz kötötte.

– Az is lehet – válaszolt a kérdésére. – De a hullámok előbb mosnak a tengerbe, minthogy a szél belesöpörjön!

Látta, hogy Will arca elsápad a félelemtől:

– Azt akarja mondani, hogy a hullámok átsöpörnek majd a... fedélzeten?!

Svengal komolyan, elszántan nézett rá:

– Pontosan azt – mondta, majd visszasietett, hogy Eraknak segítsen a hajófarnál, ahol a kapitány már a kormánylapát megerősítésén dolgozott.

Will nagyot nyelt. Eddig abban a hitben élt, hogy az efféle hajók könnyedén siklanak a hullámok tetején, mint a sirályok, és most elárulták neki, hogy erről szó sincs: a hullámok fognak átsiklani rajtuk. Nem tudta elképzelni, hogyan maradnak fent, ha ez bekövetkezik.

– Ó, te jó ég! Az meg mi? – kérdezte halkán Evelin, és északra mutatott. Az a vékony, fekete vonal, amit Erak látott, most közeli, gomolygó, sötét tömeggé változott. Gyorsabban száguldott feléjük, mint egy vágózó ló. Lekuporodtak az árboc tövébe, és átkarolták a durván faragott fenyőoszlopot, körmeikkel a résekbe kapaszkodtak.

A vihar elsötétítette a napot, amikor lecsapott rájuk.

Erejétől Will levegőhöz sem jutott. Szó szerint. Soha nem találkozott még ehhez hasonló széllal. Élő, ősi és vad erő volt, ami megragadta, megvakította és megsüketítette. Kipréselte tüdejéből a szuszt, és nem hagyta, hogy újra levegőt vegyen. Fojtogatta, és megpróbálta lefejtetni a póznáról a karját. Csukott szemmel kétségbeesve küzdött azért, hogy levegőt vehessen, miközben az árbocot szorongatta. Hallotta, ahogy Evelin elhaló hangon felsikolt, és úgy érezte, mint ha egyre távolabb csúszna tőle. Vakon utánanyúlt, és megragadta a karját, hogy visszahúzza.

Az első igazi hullám most érte el őket; a farkasfő hajó orra ijesztő szögben felemelkedett. Egyre magasabbra emelte őket, aztán a hajó megbillent, és csúszni kezdett – visszafelé, és ráadásul háttal! Svengal és Erak az evezősöknek kiabáltak, akik hátukat a viharnak feszítve húzták a lapátokat. A kapitány és a másodkapitány hangját elsodor- ta a szél, de a legénység értette a testbeszédüket is. Nekifeszítették evezőiket a hullámnak, erőfeszítésüktől meghajlott a fa, a hajó las- san abbahagyta a hátrafelé siklást, és újra felkapaszkodott a hullám tetejére. Egyre magasabbra ért, és egyre lassabban haladt, végül Will már azt hitte, hogy újra elkezdenek visszafelé csúszni. Akkor csapott át rajtuk mennydörögve az első hullám.

Víztömegek tonnája söpört át a fedélzeten, a hajót akkora szög- ben döntötte meg, hogy úgy tűnt, felborítja. Will először felordí- tott, tiszta állati félelem volt ez, aztán a fagyos sós víz testének csapó- dott, és elszakította az árboctól, majd addig sodorta, amíg a vékony kötél engedte. Hol ide, hol oda csapkodta a víztömeg, ahogy átsö- pört a fedélzeten. Will úgy feküdt a deszkán, mint egy partra vetett hal, amíg a hajó ismét egyensúlyba került. Evelin ott volt mellette. Kétségbeesetten másztak vissza az árbochoz.

Ekkor a hajó orral előrebillent, és már szánkáztak is lefelé a hul- lámvölgybe. Úgy érezték, mintha a gyomruk messze elmaradt volna mögöttük; kitört belőlük a rettegés sikolya.

A hajó orra a hullámvölgybe csapódott, árkot szeltek a vízbe, ami újabb hullám képében tornyozódott feljük. A tenger megint átzú- dult a fedélzeten, de ezúttal kevésbé nagy erővel, így sikerült meg- kapaszkodniuk. A víz derékmagasságban hömpölygött körülöttük, majd úgy tűnt, mintha a vékony farkasfő hajónak végre sikerült vol- na lerázni magáról a víz súlyát.

Az evezőpadokon ülő megkönnyebbült tengerészek azon dolgoztak, hogy vödörrel kimerjék a vizet. Svengal és Erak a hajó legveszélyesebb pontján álltak, kitevé magukat a vihar vad játékának. A kormánylapát vastag volt, bár feleolyan hosszú, mint a normál evezőlapátok. A kisebb kormány helyett az ehhez hasonló viharokban inkább ezt használták. A hosszú lapáttal a kormányos nagyobb erőt tudott kifejteni, és az evezősöket is irányítani tudta, hogy a hajó orra merre álljon. De ma két ember erejére volt szükség a kormánylapátnál, hogy a hajó irányítás alatt maradjon.

Mélyen a hullámhegyek között a szél mintha gyengülni kezdett volna. Will kitörölte a szeméből a sót, köhögött, majd öklendezni kezdte a tengervizet. Tekintete találkozott Evelin rémült tekintetével. Úgy érezte, tennie kell valamit, amivel megnyugtathatja a lányt, pedig ő maga is biztatásra szorult. De mit mondhatott vagy tehetett volna? Ő sem hitte, hogy a hajó még egy ekkora hullámot kibír.

De már közeledett is a következő. Még az elsőnél is nagyobb volt, és egyre magasabbra tornyozódva épp feléjük masírozott a tengeren. Mire elérte a hajót, már magasabb volt Rőthegey váránál is. Will az árbochoz szorította az arcát, és tudta, hogy Evelin is ezt teszi, ahogy a hajó megkezdte lassú és rémisztő emelkedését.

Egyre magasabbra emelkedtek, lassan araszoltak felfelé a hullám hátán, az evezősök feszítették a lapátokat, izmaik megfeszültek a munkában, hogy a Szélordast a tengerrel és a széllal hadakozva felvonszolják a hullám tetejére. Már majdnem elérték a taraját, amikor Will azt érezte, a hajó alulmaradt a küzdelemben. Kinyitotta a szemét, és látta, hogy visszafelé siklanak, a biztos katasztrófa felé. Ismét beterítette őket a hullám. Will pörgött, ahogy a víz sodorta, egészen addig, amíg a kötél engedte. Fájdalmat érzett a szája sarkánál,

aztán rájött, hogy Evelin könyöke találta el. A hajó orra lefelé billent, ahogy a Szélordas megkezdte újabb nyaktörő szánkázását a hullám túloldalán. A hajó megfordult, az orrával felfelé siklott, mint a kacska, és kétoldalt hányta a vizet. Ezt biztosan nem élik túl, gondolta Will, és azt olvasta ki a lány tekintetéből, hogy Evelin sem gondolja ezt másképp.

A hajó farában Erak és Svengal küzdöttek. A Szélordas beleszapódott a hullámvölgybe, a hajóorr mindkét oldalán vízfalak csaptak fel. A faszerkezet beleremegett a becsapódásba. Pörgött, rázkódott, mire ismét megtalálta az egyensúlyát.

– Egész jól bírja a kicsike – kiáltotta Svengal a hajóra érve. Erak komor arccal bólintott.

Will és Evelin rémülten jött rá, hogy a farkasfő hajókat éppen ilyen vad tengerekre tervezték. De még egy farkasfő hajó sem bírta ki mindent. Erak tudta, hogy a vihar átlépheti ezt a határt, és akkor mindannyian halottak.

– A legutóbbi majdnem elkapott bennünket – válaszolta. Éppen az utolsó pillanatban kezdtek el evezni, hogy a hullám tarajára érjenek, és majdnem visszacsúsztak rajta.

– Megfordítjuk a hajót, és eliszkolunk a vihar elől – mondta. Svengal egyetértően bólintott, miközben résnyire nyitott szemmel, hogy ne fújja bele a szél a sós vizet, előrebámult.

– Majd ezután – mondta Erak, ahogy az előző gyilkos hullámnál valamivel kisebb érte őket utol. Persze ez a hullám is csak az előzőhöz képest volt kicsinek mondható. Erak és Svengal markolták a kormánylapátot.

– Húzzátok, a szentségeketek! – kiáltotta Erak az evezősöknek, ahogy a hullám feltornyosult előttük, és a hajó megkezdte lassú, bizonytalan emelkedését.

– Jaj, ne! Mikor lesz már vége?! – nyögte Will, ahogy a hajó orra ismét elkezdett felfelé tartani. A rettegés testileg is megviselte. Nem kívánt mást, csak hogy véget érjen ez a rémálom. Ha ennek az az ára, hogy elsüllyedjenek, felőle már kezdhették is. Csak legyen vége. Csak legyen vége ennek az agyat bénító rettegésnek. Hallotta, ahogy Evelin zokog mellette. Átkarolta a vállát, de többet nem tehetett érte.

Felfelé, felfelé, egyre feljebb, aztán megint a lezuhanó hullám ismerős robaja, és a rájuk szakadó víztömeg. A hajó orra túljutott a hullám tetején, nekiütközött a hullám hátának, és már zuhant is lefelé. Will megpróbált felkiáltani, torka száraz volt, ereje elszállt. Csak zokogásra futotta.

A Szélordas megint hullámvölgybe csapódott. Erak az evezősök felé kiáltott. Nem volt sok idejük a következő hullámig, és a jarl ez alatt az idő alatt akarta megfordítani a hajót.

– A kormánylapát oldalára! – kiáltotta, és abba az irányba mutatott, amerre fordulniuk kell, hogy akkor is értsék, ha a hangja nem jutna el hozzájuk. Bár amilyen mennydörgő hangon kiabált, ettől nem kellett félnie. Az evezősök a hajó falának feszítették lábukat. Azok, akik a jobb oldalon, tehát a kormánylapát oldalán ültek, maguk felé húzták az evezőket. A bal oldalon ülők pedig előretolták. Ahogy a hajó visszanyerte egyensúlyát, Erak elordította magát:

– Most!

Az evezőlapátok a vízbe merültek, az egyik oldal húzott, a másik tolt, míg Erakék a kormánylapátnál dolgoztak. A hosszú és keskeny hajó fordulni kezdett, szinte a saját tengelye körül a viharos tengeren.

– Most mindenki egyszerre! – kiáltotta Erak, és az evezősök minden erejüket beleadták a munkába. Gyorsabban kellett haladniuk a

hullámnál, ha nem akarták, hogy betemesse őket. A két fiatal araluan rabot nézte, akik az árboc körül kuporogtak, aztán elfeledkezett róluk. Ellenőriznie kellett a hajó mozgását, a hajófart pedig a hullámok előtt kellett tartania. A legkisebb hiba elég volt ahhoz, hogy felboruljanak, és ez a végüket jelentette volna. Már könnyebben siklottak, de még nem volt szabad nyugodtan hátradőlnie.

Will és Evelin ebből a könnyebbségből nem sokat érzett. Számukra a hajó ugyanúgy ágaskodott, és ugyanolyan ijesztően ugrált, mint eddig, ahogy egy hullám tarajáról siklottak majdnem függőlegesen lefelé a tizenöt méteres mélységbe. De a hajó mozgása biztosabb lett, most már sodródtak a hullámokkal, és nem küzdöttek ellenük. Lassan Will is érezni kezdett némi könnyebbséget. A víz még ugyanúgy átcsapott a fedélzeten, de az a rémisztő hátrafelé zuhanás a múlté volt. Ahogy a hajó egymás után került ki, vagy siklott el a hullámok alatt, Will kezdte úgy érezni, mégis van esély a túlélésre, ha nem is sok, de legalább egy porszemnyi.

Valóban nagyon halvány esély volt ez. Will gyomorszája összeszorult minden feléjük tornyosuló hullám láttán, miközben azt érezte, ez lesz élete utolsó pillanata. Átkarolta Evelint, és a lány is átfonta nyakán a karját, majd jeges arcát a fiúéhoz nyomta. A két fiatal egymásban keresett és talált vigasztalást, bátorítást. Evelin nyöszörgött félelmében, Will pedig – ahogy ezt döbbenet tapasztalta – összevissza motyogott. Hol Haltot hívta, hol Rántót, bárkit, aki segíthetne. Ahogy a Szélordas átvészelte az egymás után felágaskodó hullámokat, rettegő félelme is lassan lecsillapodott, és átvette helyét a kimerültség, majd lassan álomba merült.

A hajó hét napig haladt kelet felé, át a Keskeny-tengeren, majd elérte a Végtelen-óceán szélét. Will és Evelin a végsőkhig kimerülten az árboc mellett rostokoltak átázva, a hidegtől remegve. A halál

bénító közelsége lassan párologott el tudatukból, és csak fokozatosan hitték el, hogy talán mégis megmenekülnek. A nyolcadik napon a nap kisütött a felhők mögül. Gyenge volt, és fátyolosan derengő, de mégiscsak a nap volt. A vad hánykódás abbamaradt, a hajó ismét egyenletesen siklott a sima vízen.

A sóval csipkézett szakállú és hajú Erak fáradtan kapaszkodott a lapátba, és a hajót nagy ívben ismét észak felé fordította.

– Ideje elérnünk a Menedék-fokot! – mondta csapatának.

Kettő

Halt mozdulatlanul állt egy vastag fatörzs előtt, amikor a banditák kirajzottak az erdőből, és körbevették a fogatot.

Ő mindent látott, de őt senki sem látta. Ezt annak köszönhette, hogy a rablókat túlzottan lekötötte a zsíros préda lehetősége, ami egy gazdag kereskedő és felesége képében jelent meg előttük. Ami az utasokat illeti, nagy rémületükben ők is csak a kocsijukat körbevevő, felfegyverzett banditákra tudtak figyelni.

Az, hogy Haltot nem vették észre, terepszínű köpönyegének volt köszönhető. Mélyen fejére húzott csuklyája beárnyékolta arcát, és olyan mozdulatlanul állt, mint egy szikla. Mint minden Vadonjáró, ő is tudta a titkot, hogyan olvadjon bele a környezetébe, és maradjon mozdulatlan még akkor is, ha valaki egyenesen ránéz.

„Ha azt hiszed, láthatatlan vagy, az is leszel!” – tartotta a Vadonjáró-mondás.

Egy tagbaszakadt, feketébe öltözött figura lépett ki a fák közül, és a kocsi felé indult. Halt szeme résnyre szűkült. Na, megvagy, te jómadár! – gondolta.

Az alak távolról hasonlított Foldarhoz, akit Halt a Morgarathal folytatott háború vége óta üldözött. Foldar Morgarath vezető tisztje volt. Sikerült megmenekülnie, miután vezére meghalt, és a Wargalokból álló szörnyhadserege szétesett.

De Foldar nem agyatlan szörnyeteg volt, hanem számító és tervező emberi lény: velejéig gonosz és elvetemült. Egy aralueni nemesi család gyermekeként látta meg a napvilágot, ám egy lóért folytatott vitában megölte mindkét szülőjét. Tizenéves volt abban az időben, amikor elszökött az Eső és Éj hegyei közé, ahol Morgarath uralkodott. Morgarath felismerte benne a gonoszságot, és besorozta. Már csak ő volt szabaddalban Morgarath csapatából, ezért Duncan király a fegyveres erők első számú feladatává tette elfogását és bebörtönzését.

A legnagyobb probléma az volt, hogy minden bandita Foldarnak adta ki magát, így tele volt a királyság ál-Foldarokkal. Felhasználták a férfi nevét, hogy áldozataikban nagyobb félelmet keltsenek, és így könnyebben kirabolhassák. Ha egy ál-Foldar felbukkant, Haltnak és kollégáinak kötelességük volt elkapni, ami voltaképpen időfecsérlésnek számított. Nem csoda, ha Halt dühöt érzett, ha ilyen értelmetlen dolgokra kellett elpocsékolni idejét. Lett volna más dolga is. Megfogadott valamit, aminek kivitelezésében megakadályozták az ilyen senkiháziak, mint ez a rabló is.

Az ál-Foldar megállt a kocsinál. A felhajtott gallérú, fekete kabát hasonlított Foldar kabátjához, de Foldar valódi piperkőcnek számított: felöltője fekete bársonyból és szaténból készült, nem holmi rosszul festett gyapjúból, ami ráadásul foltos is, és a gallérja sem rosszul cserzett, fekete bőr volt. A rabló fején rogyant, gyűrött kalap ült, a kalapot díszítő fekete hattyútoll közepén eltörött. Meglehet, hogy valamelyik gondatlan bandita helyezte rá ülepét. Az

ál-Foldar megszólalt, de hiába próbálta meg utánozni az igazi gazember selypítő és szarkasztikus beszédmódját, kiütközött tájszólása és nyelvi esetlensége.

– Lépdesődjön le a kocsiból jó uraságod és keccsteli hölgyeményem! – hajolt meg minden báj nélkül a rabló. – Ne féljen, fiatalasszony, a nemes Foldar nem bántana soha olyan bögyös-faros menyecskét, mint magácska – próbált meg gúnyos kacajt hallatni, de csak egy káromásra futotta.

Ami az asszonyt illette, a „keccsteli hölgyemény” kifejezésnél semmi sem állt távolabb a valóságtól. Középkorú volt, túlsúlyos, és a végtelenségig közönséges. De ezért még nem érdemli meg, hogy banditák támadják meg, gondolta Halt komoran. Az asszony hátrébb húzódott, és felnyögött ijedtében a fekete figura láttán. Az ál-Foldar előrelépett, hangja nyersebb lett és fenyegetőbb.

– Lefelé, asszony, ha nem akarod, hogy a férjed fülét a kezédbe adjam! – nyúlt az övén lógó hosszú tör felé. Az asszony felkiáltott, és a kocsi belsejébe húzódott. A férje, aki a füleit szerette ott tudni, ahol jelenleg is vannak, nem kevésbé rémülten próbálta az asszonyt az ajtó felé tuszkolni.

Ennyi szórakozás elég volt nekik, gondolta Halt. Kivett egy nyílvesszőt a tegezből, és egy takarékos mozdulattal egyszerre húzta ki az ideget, egyszerre célzott és lőtt.

Foldar, akinek becsületes neve Árokparti Rupert volt, csak annyit észlelt, hogy valami elszáguld az orra előtt, majd egy láthatatlan erő megrántja felmeredő gallérját, és a következő pillanatban egy fekete, remegő nyílvessző nekiszögezi a kocsi oldalához. Riadtan felkiáltott. El is esett volna, ha nem tartja meg a gallérja, ami most, hogy megszorult torka körül, fojtogatni kezdte.

A többi bandita arrafelé fordult, ahonnan a nyílvesző érkezett. Halt ellépett a fa elől; az útonállóknak úgy tűnt, mintha magából a vastag fából lépett volna ki.

– Királyi Vadonjáró! – kiáltotta Halt. – Dobják el a fegyvert!

Tíz fegyveres bandita állt előtte, de egyiknek sem fordult meg a fejében, hogy ne engedelmeskedjen. Török, kardok és bunkósbotok hullottak a földre. Nem csoda, hiszen éppen most voltak szemtanúi a Vadonjáró varázslatának. A mogorva alak magából az élő fából lépett ki. Ráadásul a köpönyeg, amit viselt, a hátulról érkező fényben furcsán vibrálni kezdett, és ennek köszönhetően hol eltűnt, hol ismét előbukkant az alakja. De az, akit a fekete mágia nem győzött meg, egy sokkal kézzelfoghatóbb indok miatt dobta el fegyverét: a hosszúj miatt, amelynek idegén újabb fekete vessző ült.

– A földre! Mindannyian! Hassal lefelé! – a szavak úgy csattantak rajtuk, mint az ostor, és a földre vetették magukat. Halt egy tizenöt évesnél alig idősebb, szurtos arcú fiúra mutatott.

– Te nem! – a fiú négykézláb maradt. – Te az öveikkel kötözd hátra a kezüket!

A rémült fiú bólintott néhányat, aztán az egyik fekvő cimborájához lépett. Halt újabb figyelmeztetéssel látta el:

– Aztán szorosán kötözd ám meg őket! Ha egy laza csomót találok, én... – gondolkozott el egy pillanatig a megfelelő fenyegetésen. – Bezárlak annak a tölgynek a törzsébe!

Ez meg fogja tenni a hatását, gondolta. Tisztában volt a hatással, amit különös és váratlan színrelépése okozott ezekben a tudatlan falusi népekben. Nem először élt már ezzel az eszközzel. Amikor látta, hogy a koszréteg alatt a fiú arca elsápad, tudta, hogy a fenyegetés hatásos volt. Ezután Árokparti felé fordult, aki halkán fulladozott

a szorító gallérban. Képe rákvörös volt, a szeme kidülledt. Csak akkor lett még dülledebb, amikor Halt elővette tokjából a vastag tejsze tőrt.

– Nyugodj már meg! – ripakodott rá Halt, majd egy nyisszantással átvágta a gallér zsinórját, és az ál-Foldar ügyetlenül a földre esett. Úgy döntött, ott is marad, lehetőleg minél távolabb a csillogó tőrtől. Halt a kocsiban ülőkre nézett. Arcukról megkönnyebbülést olvasott le.

– Ha úgy tetszik, továbbmehetnek. Ezeket a brigantikát csak bízzák rám!

A kereskedő, aki kezdte szégyellni, hogy hitese feleségét a haramiák elé akarta lökni, most hangoskodni kezdett:

– Lógassa fel őket! Mindet! Akasztást érdemelnek a nyavalyások, Vadonjáró uram! Ráijesztettek szegény feleségemre, és rám is!

Halt türelmesen megvárta, amíg a dühkitörés véget ér.

– Ez mind semmi ahhoz képest, hogy rabolták a drága időmet! – válaszolta csendesen.

– A válaszom nem, Halt, csakúgy, mint a múltkor – mondta Crowley.

– Előtte álló öreg barátjának minden porcikája arról árulkodott, hogy majd' szétveti a düh. Nem volt ínyére, amit tennie kellett. De a szabály az szabály, és Vadonjáró-kapitányként az ő dolga volt, hogy betartassa a többiekkel. Haltnak, mint a többi Vadonjárónak, kutya kötelessége volt neki engedelmeskedni.

– Nincs szüksége rám! Csak üldözöm az ál-Foldarokat királyság-szerte, ahelyett, hogy Will nyomába erednék!

– A király szerint elsődleges fontosságú Foldar kézre kerítése – emlékeztette Crowley. – Előbb vagy utóbb az igazit is elfogjuk, ne féljen!

Halt csak legyintett.

– Az istenért! Rajtam kívül még negyvenkilenc Vadonjárója van, akire rábízhatja a dolgot! Ennyi csak elég?!

– A maradék negyvenkilencre Duncan királynak van szüksége. Ahogy önre is. Bízik önben, és számít magára. Maga a legjobb.

– Én már megtettem a dolgom – felelte Halt csöndesen. Crowley tudta, mennyire nehezére esett Haltnak ilyeneket mondani. Azzal is tisztában volt, hogy részéről a legjobb válasz a hallgatás lenne – hallgatás, ami azt sugallná Haltnak, amit nem akar hallani.

– A királyságnak szüksége van arra a fiúra – szólalt meg Halt egy kicsivel több magabiztossággal a hangjában.

– A fiú Vadonjáró – mondta Crowley hidegen.

– Egy tanítvány – javította ki Halt. Crowley felpattant, a mozdulat erejétől még a széke is eldőlt.

– A Vadonjáró tanítványokra is ugyanazok a szabályok vonatkoznak, mint a Vadonjárókra. Mindig is azok vonatkoztak, Halt. Minden Vadonjáró számára ez a fő szabály: a királyság mindenekelőtt. Erre esküdtünk fel. Maga is elfogadta, én is elfogadtam, és Will is.

Feszült csönd állt be a két férfi között, amit még szomorúbbá tett a tény, hogy hosszú évek óta barátok és bajtársak voltak. Crowley-nak rá kellett döbbsennie, hogy Halt a legközelebbi barátja. Most pedig itt állnak, és keserű szavakkal vagdalkoznak. Felállította az eldőlt széket, és nyugtatóan Halt felé intett:

– Nézze – kezdte most már lágyabb hangnemben –, nem kérek többet, mint hogy segítsen nekem elkapni Foldart. Két hónap, legrosszabb esetben három, és mehet Will után. Elengedem.

Halt már azelőtt rázta ősz fejét, mielőtt a kapitány befejezte volna.

– Két hónap nagy idő. Ennyi idő alatt meghalhat, vagy eladhatják rabszolgának, és soha többé nem találom meg. Most kell elindulnom, amíg forró a nyom. Megígértem neki – tette hozzá szomorú hangon.

– Nem – mondta Crowley végérvényesen. Halt kihúzta magát:

– Akkor elmegyek a királyhoz.

Crowley az asztalára meredt.

– A király nem akarja magát látni – mondta egyszerűen. Felnézett, így Halt szeméből kiolvashatta a meglepetést, mert úgy érezte, elárulták.

– Nem akar fogadni? Visszautasít? – Halt húsz éve a király egyik legközelebbi bizalmasa volt. Ez azt jelentette, hogy a királyi palota termeibe bármikor engedély nélkül beléphetett.

– Tudja, mit akar kérni, Halt. Nem akarja visszautasítani, ezért inkább nem is fogadja.

Halt szeméből eltűnt a meglepődés. A csalódást felváltotta a düh. A keserű düh.

– Akkor teszek róla, hogy meggondolja magát – mondta halkán.

Három

A farkasfő hajó megfordult, és elérte a biztonságot jelentő öblöt, ahova a nagy hullámok már nem érhetek el. A kis, természetes menedéket megvédték a magasra nyúló sziklák, amik felfogták a szél és a hullámok erejét. A víz tükrén csak az a V alakú nyom látszódott, amit a hajó orra vágott.

– Ez Skandia? – kérdezte Evelin.

Will vállat vont. Csalódást jelentett neki a part, ahol csak kis kunyhók látszódtak, és városnak nyomát sem látta. Sem embereknek.

– Nem túl nagy, ami azt illeti – mondta.

Svengal, aki egy kötelet tekert fel, csak nevetett tudatlanságán.

– Ez nem Skandia. Még alig vagyunk félúton. Ez Skorghijl.

Mivel látta, hogy még ez sem mond nekik semmit, folytatta:

– Nem mehetünk egyenesen Skandiába. A vihar a Keskeny-tengeren feltartott bennünket. Kezdetét vette a Bolond Szelek időszaka. Amíg kitombolják magukat, itt kell meghúznunk magunkat. Erre szolgálnak a kunyhók.

Will kételkedve nézett az ütött-kopott kalyibákra. Zordaknak látszódtak, és kényelmetleneknek.

– Milyen sokáig kell itt időznünk?

– Talán hat hétig, de lehet, hogy két hónapig – vont a vállát a férfi. – Ki tudja? – vállára akasztotta a feltekert kötelet, és elindult a dolgára. A két ifjú ott maradt, és tovább szemlélte a partot. Skorghijl kihalt volt és barátságatlan. Pusztá sziklák, meredek gránitfalak, és egy kis part, ahová a nap süttött, és ahol a sótól fehér faházak álltak. Fát vagy másféle zöldet nem lehetett látni. A kövek szélei fehérek voltak a hótól és a jégtől. Szikla és agyagpala fekete és sötét egyvelege. Mintha a skandok imádott istenei minden színt megtagadtak volna ettől a sziklás, apró világtól.

Mivel az evezősöknek nem kellett többet a hátulról jövő hullámokkal bajlódniuk, önkéntelenül lassabb tempót diktáltak maguknak. A hajó szelte a vizet az egyetlen kikötő felé. Erak a kormány mellett gondoskodott róla, hogy a hajó a part irányába fusson. Végre a hajó alja a kavicsokra futott, és sok nap után először megálltak.

A sok hányódás után Will és Evelin alatt rogyadoztak lábaik.

A hajón tompa koppanások hallatszóttak. Fa ütődött a fához, ahogy sorra bevonták az evezőket, és a helyükre rakták. Erak bőrszíjjal megkötözte a kormányt, hogy a kormánylapátot ne lökdösse ide-oda a víz. A két rabra pillantott.

– Szálljatok partra nyugodtan! – mondta nekik. Nem volt rá szükség, hogy bezárják vagy őrizzék őket. Skorghijl sziget volt, még a legszélesebb pontján sem több két kilométernél. A kis, természetes kikötőt leszámítva, mely a skandok menedéke volt a Bolond Szelek ideje alatt, Skorghijl partját meredek, tengerbe futó sziklák alkották.

Will és Evelin a hajó orrába mentek. Elhaladtak a skandok mellett, akik a hajó biztonságos belsejéből vizes- és söröshordókat,

valamint szárított ételeket hordtak fel. Will átmászott a hajó oldalán, lógott rajta egy darabig, aztán elengedte magát. Mivel az orr felemelkedett, amikor partra futottak, magasról kellett leugrania, ráadásul kövekre esett. Megfordult, hogy elkapja Evelint, de a lány már földet is ért.

Bizonytalanul álltak.

– Te magasságos! – dadogta Evelin, mert lába alatt táncolni kezdett a talaj. A lány megingott, aztán fél térdre rogyott.

Will sem volt jobb állapotban. Hiába szűnt meg a hajó folyamatos ingása, lába alatt a száraz talaj ugyanúgy ingott és rengett, mint ha még mindig vízen lennének. Egyik kezével megkapaszkodott a hajó oldalában.

– Ez meg mi? – kérdezte a lánytól. Lenézett a földre, és azt várta, hogy lába alatt hegyek és dombok kezdenek nőni, de a talaj sima volt és mozdulatlan. A rosszullét első jeleit érezte gyomorszája tájékán.

– Vigyázat odalent! – harsogta fentről egy hang, mire egy nagy darab szárított marhahús landolt mellettük a kavicson. Will felnézett, és még mindig bizonytalanul imbolyogva a legénység egyik tagját látta, ahogy rá vigyorog.

– Na, mi van! Csak nem rátok tört a földi betegség? Nyugi, néhány óra, és rendbe jöttök – mondta nekik, és hangjában némi együttérzés bujkált.

Will előtt forgott a világ. Evelinnek sikerült felállnia, még most is szédült, de legalább nem gyötörte hányinger, mint Willt. Megfogta a fiú karját.

– Gyere! A kunyhók előtt padokat látok! Jobb lesz, ha leülünk.

Átimbolyogtak az agyagpalán, mint a részegek, hogy elérjék a kunyhók előtt álló padokat és asztalokat.

Will hálásan roskadt az egyikre. Karjával térdére könyökölt, és kezével a fejét fogta. A fiú felnyögött, ahogy újabb hányinger tört rá. Evelin, aki szintén nem érezte túl jól magát, megfogta Will vállát.

– Ezt meg mi okozza? – kérdezte elvékonyodott hangon a lány.

– Előfordul, ha az ember jó pár napig nem lép szárazföldre – mondta Erak, a jarl, aki a vállán batyuban hozott élelmiszert halk nyögés kíséretében az egyik kunyhó elé dobta.

– Valamilyen ok miatt a lábaitok még azt hiszik, hogy a hajón vagytok. Senki sem tudja, miért. Néhány óra, és elmúlik.

– Szerintem már soha az életben nem leszek többé jól – panaszkodott Will.

Erak egy fekete körre mutatott, aminek szélei kövekkel voltak kirakva.

– Gyújts tüzet! – mondta nyersen. – Ha eszel valami meleget, jobban leszel.

Will újra felnyögött az evés említésére. De azért felállt, és imbolyogva elvette Eraktól a kovakövet. Evelinnel együtt a tűzrakó helyhez léptek. Napszárította, sós uszadék fákat láttak, amiket valaki halomba rakott. Némelyik elég száraz volt ahhoz, hogy kézzel is elpattinthatóak. Will elkezdte a felaprított fákat gúla alakba rakni a tűzrakó hely közepén. Evelin eközben száraz moszatot gyűjtött gyűjtősnak. Öt perc múlva már apró, de annál vidámabb lángocska ugrálta körül a nagyobb fadarabokat, és a tűz hamarosan égni kezdett.

– Mint a régi szép időkben – suttogetta Evelin, és kis mosoly jelent meg az ajkán. Will gyorsan felé fordult, és visszamosolygott. Nem tudta nem látni maga előtt Morgarath hídját, ahogy kátrányos kötelekkel meggyújtott, gyantás fenyődeszkákból rakott máglyáiknak

köszönhetően a mélybe omlik. Nagyot sóhajtott. Ha újra élhetne, akkor sem csinálná másképpen. Csak Evelint sajnálta. Azt kívánta, bárcsak a lány megúsza volna a rabságot.

De tudta, hogy bár ilyesmiket kíván, sötét, bánatos életében a lány képviselte az egyetlen fénysugarat, és ha nem lenne vele, akkor minden boldogság és normalitás kiveszne napjaiból.

Zavart érzett. Nagyon meglepődött, amikor rádöbbsent, hogy a lány nélkül szinte nem is érné meg életben maradnia. Megérintette Evelin kezét, és most ő mosolygott a lányra.

– Ha tehetnéd, akkor újra megtennéd? Tudod, a híd meg minden... – kérdezte.

A lány nem mosolygott vissza rá. Komolyan elgondolkozott.

– Persze. És te?

A fiú bólintott. Aztán nagyot sóhajtott, mert eszébe jutott, mitől szakították el őket.

Erak titokban kileste az ifjakat. Bólintott magában. Jó, hogy itt vannak egymásnak. Legalább barátira találtak a másikkban. Ha Hallowholmba érnek, a Ragnak udvarába, az élet éppen elég nehéz lesz nekik. Eladják őket rabszolgának, és attól kezdve megállás nélkül robotolhatnak. Fogcsikorgatóan nehéz fizikai munka napról napra, hónapról hónapra és évről évre. Annak, aki ilyen életet él, szüksége van egy barátira.

Túlzás lenne azt állítani, hogy Erak megkedvelte őket, de az biztos, hogy elnyerték tiszteletét. A skandok harcos nép volt, és náluk senki nem tisztelte jobban a harc során mutatott bátorságot és hősiességet. És nem csak Will, de Evelin is tanúbizonyságot tett bátorságáról, amikor felégették Morgarath hídját. A fiú kész mesterlövész, gondolta Erak. Úgy döntötte el a Wargalokat azzal a kis nyíllal, mintha csak kuglibábok lennének. Erak nem látott még nála

gyorsabban lövő és pontosabban célzó embert. Úgy látszik, jó ki-képzést kapnak a Vadonjárók, találgatta.

A lány sem volt kevésbé bátor teremtés. Bátran cselekedett, amikor megvárta, hogy lángra kap-e a máglya. És akkor is, amikor Willt az egyik skand fejen dobta egy szikladarabbal, és ő fel akarta kapni a fiú íját, hogy lelője ellenségeit.

Nehéz volt nem sajnálni őket. Mindketten olyan fiatalok voltak még, milyen fényes jövő várt volna rájuk! Amíg nem érnek Hallas-holmba, megpróbálja olyan könnyűvé tenni az életüket, amennyire csak lehet, döntötte el Erak. Aztán dühösen felmordult, hogy lerázza magáról a szentimentális hangulatot:

– Elég ebből a vénasszonyos érzélgősségből! – motyogta magának. Észrevette, hogy az egyik evezős megpróbál ellopni az élelmi-szeres zsákból egy tekintélyes nagyságú sertésszeletet. Mögé lopakodott, és alaposan hátsón rúgta. A férfi a levegőbe emelkedett a rúgás erejétől.

– Levágom azt a tolvaj kezéd – morogta a jarl. Aztán lehajolt, hogy ne verje be a fejét az ajtófélfába, és bebújt az egyik sötét, füst-szagú kunyhóba, hogy elfoglalja a legjobb fekvőhelyet.

Négy

A fogadó kis koszfészek volt; az alacsony mennyezet alatt vágni lehetett a füstöt. Egyetlen előnye volt: közel volt a folyóhoz, ahol árukkal teli nagy hajók horgonyoztak. Innen indultak a fővárosba. Az üzlet meglehetősen jól ment.

De nem azon a napon. A vendégkör hirtelen megfogyatkozásának oka egy foltos és sima asztal mellett, a kandalló közelében üldögélt. A fogadásra meredt, tekintete szikrákat szórt az összehúzott szemöldök alatt. Mikor az asztalra csapta üres korsóját, csak úgy zengett a nyers fenyődeszka.

– Üres, nem látod?! – hangjában csak egy árnyalatnyi kótyagoság emlékeztette a fogadóst arra, hogy nyolcadszor vagy kilencedszer tölteti meg korsóját vendége azzal az olcsó, ám annál tüzesebb borpárlattal, ami az efféle part menti fogadók kedvenc italfélesége volt. Az üzlet, az üzlet, gondolta a fogadós, bár vendégén látta, hogy keresi a bajt, és nem bánta volna, ha azt máshol találja meg, nem az ő italmérésében.

A kocsmatöltelékek, akik törzsvendégei voltak, rendelkeztek valami természetfölötti képességgel, ami megsúgta nekik, ha baj készülődik, és még időben elpárologtak az ivóból, amikor megláták, hogy az alacsony férfi megérkezik, és elkezdi dönteni magába az italokat.

A kocsmában csak hat vendég maradt rajta kívül. Az egyik egy nagydarab rakodómunkás volt, aki kötekedni akart a kisebb emberrel. Hiába volt alacsony, és hiába volt részeg, a bal oldalán lógó dupla-tőr tok és szürke-zöld köpönyege elárulták róla, hogy Vadonjáró. A Vadonjárókkal pedig nem szerencsés dolog ujjat húzni, ezt mindenki tudja, akibe egy csöppnyi értelem szorult.

A rakodómunkás fájdalmas lecke árán tanulta meg ezt. A harc nem tartott sokáig, a nagydarab fickó eszméletét veszítve terült el a földön. Társai sietősen távoztak, hogy egy barátságosabb légkörű, biztonságosabb helyet keressenek. A Vadonjáró intett a csaposnak, hogy megint üres a kupája. A csapos átlépett a fekvő rakodómunkáson, megtöltötte a kupát, és sietve visszavonult a söntés viszonylagos biztonságába.

Az igazi haddelhadd csak ezután kezdődött.

– Arra kellett rádöbbernem – kezdte a Vadonjáró, azon emberek beszédmódján, akik tudják magukról, hogy többet ittak a kelleténél, és igyekeznek, hogy ez minél kevésbé érződjék meg szavaikon –, hogy a mi jó királyunk, országunk ura, semmi más, csak egy gyáva féreg.

A hely légköre eddig sem volt meghittnek nevezhető, de e szavakra egyenesen megfagyott a levegő. A vendégek maradéka az alacsony férfira nézett, aki körbejáratta tekintetét a kocsmán. Ajkán, ami alig látszott ki őszes szakállából, rosszkedvű mosoly játszott.

– Egy féreg, egy futóbolond, közönséges gyáva alak – taglalta tisztán és érthetően.

Senki sem mozdult. Veszélyes beszéd volt ez. Ha egy polgár gyalázza és becsmérelte volna királyát nyilvánosan, súlyos bünt követett volna el vele. De ha egy Vadonjáró tette mindezt, a király különleges egységének felesküdtött tagjaként, az felért egy felségárulással. A vendégek idegesen pislogtak egymásra, és semmit sem szerettek volna jobban, mint kívül lenni a kocsmá ajtaján. De a Vadonjáró nyugodt pillantása azt üzent nekik, hogy még maradniuk kell. Észrevették a Vadonjáró íját, ami mögötte állt, a falnak döntve. Látták, hogy az íj fel van ajzva, és azt is, hogy a tegez nyílvezzőkkel van teli. Kétség sem fért hozzá, hogy az első embert, aki megpróbálna kilépni az ajtón, egy nyílvezző követné. Egy Vadonjáró nem téveszt célt, még akkor sem, ha kapatos.

Bent maradni, és azt hallgatni, hogy a Vadonjáró a királyt becsmérlő és szidja, szintén veszélyes volt. Hallgatásuk egyetértést is jelenthet, ha valaki tudomást szerez róla, mi történik.

– Biztos forrásból tudom – folytatta a Vadonjáró, majdnem kedélyes társalgási hangon –, hogy a jó Duncan király nem a trón törvényes birtokosa. Az egyik pletyka szerint egy részeges illemhely takarító fia. Egy másik pletyka szerint az apja egy vándor hasi-hasi táncosnővel nemzette. Választhatnak. De egyik sem túl előkelő származás, különösen nem egy királyi trónhoz, ugye?

Az egyik vendég száját aggódó sóhaj hagyta el. A helyzet egyre veszélyesebb lett.

A csapos a söntés mögött idegesen toporgott. Mozgást vett észre a hátsó teremben, és félrehajolt, hogy jobban beláthasson. Felesége, aki egy tálcán friss pitéket hozott a fogadóba, megtorpant, amikor

meghallotta a Vadonjáró utolsó állítását. Falfehér arccal megállt, tekintete találkozott a férjével, szemében kimondatlan kérdés tükröződött.

A fogadós a Vadonjáróra pillantott, de a Vadonjáró pillantása most egy fuvarosra esett, aki megpróbálta minél jobban összehúzni magát a kocsmá túlsó végében.

– Talán nem ért egyet, uram? Maga, abban a sárga kabátban, amiről leolvasható a tegnapi reggelije... nem ért egyet azzal, hogy egy ilyen ember nem alkalmas rá, hogy ennek a kies vidéknek a királya legyen? – kérdezte a Vadonjáró. A fuvaros csak makogott, és székében fészkelődött, nem mert a férfi szemébe nézni.

A fogadós fejét alig észrevehetően a kocsmá hátsó kijárata felé döntötte. A felesége először az ajtóra nézett, aztán újra a férjére. Látott rajta, hogy nem érti.

– Az őrséget! – tátogta a férje, és az asszony végre tudta, mit kell cselekednie. Halkan lépkedve, továbbra is a Vadonjáró látóterén kívül maradva, átment a hátsó szobán, és kilépett az ajtón. Olyan csöndesen húzta be maga mögött, amennyire csak tudta.

De hiába volt óvatos, mert a zár halkán kattant egyet, amikor visszaugrott a helyére. A Vadonjáró gyanakodva és kérdőn körbenézett:

– Mi volt ez? – kérdezte. A fogadós csak vállat vont, és izzadó tenyerét foltos kötényébe törölgette. Meg sem próbált megszólalni. Tudta, hogy szája szárazabb annál, hogy szavakat ejtsen ki rajta.

A Vadonjáró szemében helyeslés csillant. A fogadós azt hitte, roszzul lát.

Ahogy az idő telt, úgy szapult a és szidta a Vadonjáró egyre hevesebben és dühösebben a királyt. A fogadós nyelt egy nagyot. Felesége

jó tíz perce ment el. Ennyi idő alatt legalább egy őrral találkoznia kellett. Igazán ideérhetnének már, hogy ezt a felségsértő, veszélyes alakot kidobják innen, és belé fojtsák a gyalázkodást!

Mire mindez végigfutott a fején, az ajtó kicsapódott, és a félhomályos terembe egy káplár vezetésével öt őr vonult be. Mindegyiküknél egy hosszú és egy rövid kard volt, öveikről nehéz fejű buzogányok lógtak, a hátukat kerek pajzs csapkodta.

A káplár végignézett a termen, az emberei szétnyíltak mögötte. Szeme összeszűkül, amikor észrevette az asztalra hajló alakot.

– Mi folyik itt, ha szabad kérdeznem?! – ripakodott rá, de a Vadonjáró csak mosolygott. De csak a szájával, a szeme komoly maradt, vette észre a fogadós.

– Politikáról diskuráltunk – mondta gúnyosan.

– Én nem így hallottam – szorította össze a száját a káplár. – Úgy tudom, hogy felségárulás esete forog fent.

„Óóó” – lepődött meg a Vadonjáró, és szemöldökét tettetett csodálkozással felvonta.

– Felsőárulás? – ismételte, aztán kíváncsian körbenézett a teremben. – Valakinek eljárt a szája? Van itt egy kismadár, aki szeret énekelni, és akinek a nyelvét... ki kell vágni?

Olyan gyorsan történt, hogy a fogadósnak alig maradt ideje arra, hogy a pult mögé vesse magát. Amikor az utolsó szavaknál tartott, a Vadonjáró valahogy a kezébe kapta az íját, kihúzta, és már lőtt is. A nyílvevő becsapódott a falba, ott, ahol a kocsmáros egy másodperccel ezelőtt állt. Mélyen a faburkolatba fúródott, és a becsapódás erejétől még mindig remegett.

– Na, ebből elég... – kezdte a káplár, és előrelépett. Alig akart hinni a szemének, amikor észrevette, hogy a Vadonjáró íjának idegén újabb nyílvevő pihen. A tompán derengő rézhegy a káplár

homloka felé mutatott. Az íj kilövésre készen, a húr kifeszítve. A káplár megtorpant a halálos fenyegetés láttán.

– Tegye le... – mondta, de már egyáltalán nem parancsolóan, szinte csak kérve. Egészen más dolog volt megrendszabályozni egy Vadonjárót, mint a parti részegesek és csibészek körmére koppintani. A Vadonjárók képzett harcosok voltak, akiknek a gyilkolás a kisujjukban volt. Még egy lovag is kétszer meggondolná, hogy szembezálljon-e velük, nemhogy az őrség egyszerű káplárja.

De a káplár nem volt gyáva alak, és tudta, mi a kötelessége. Nagyokat nyelt, aztán lassan, nagyon lassan a Vadonjáró felé emelte a kezét.

– Tegye... le... a... fegyvert... – ismételte. Nem kapott választ. A nyílvevő továbbra is a homlokára célzott, a szeme közé. Bizonytalanul előrelépett.

– Ne!

A szó, amit a Vadonjáró kimondott, egyszerű volt, és félreérthetetlen. A káplár hallotta saját szívének vad, üstdobot megszégyenítő dobogását. Azon tűnődött, vajon a többiek is hallják-e. Mély levegőt vett. Felesküdött rá, hogy megvédi a királyt. Nem volt lovag, sem nemes ember, csak egy egyszerű fickó. De az eskü legalább annyit jelentett számára, mint a nemes tiszteknek. Eddig annak a könnyen szerzett tiszteletnek örvendhetett, amit a részegesek és a zsebtolvajok megregulázásával vívott ki magának. Most egy kicsit nehezebb dolga volt. Pontosabban sokkal nehezebb. Eljött az idő, hogy a tiszteletet, amit az évek során kivívott magának, valóban kiérdemelje.

Még egy lépést tett előre.

Az íj húrja megpendült, hangja szinte fülsiketítően hangosnak tűnt a feszült légkörű, néma teremben. A káplár arca megrándult,

majd hátraugrott, így várta a sajtó fájdalmát, aztán a biztos halál sötét éjszakáját.

Eltartott egy ideig, mire megértette, mi történt: az íj idege elpatant.

A Vadonjáró meglepetten nézett a kezében tartott, haszontalan fegyverre. Öt teljes másodpercig mindenki döbbenten állt. Aztán a káplár és az emberei rövid, nehéz bunkósbotjaikat meglepgetve előreugrottak, és körbevették a szürke-zöld köpönyeges figurát.

Miközben a Vadonjáró elterült a rá záporozó ütések alatt, senki nem vette észre, hogy eldobja azt a kis pengét, amivel elvágta az íja idegét. A csapos csak csodálkozott, hogy az az ember, aki az előbb egy nálánál kétszer nagyobb rakodómunkást egy pillanat alatt leterített, most hogy lehet ilyen lassú és sebezhető.

Will csak futott Skorghijl szeles és kihalt partján.

Az ötödik kört futotta a köves parton. Most a meredek sziklák felé fordult, amik a kis kikötő fölé magasodtak. Lábai fájtak az erőfeszítéstől, ahogy felkapaszkodott. Combizmai és vádlijai ellenkeztek. A farkasfő hajón eltöltött időszak, amit jobbára végigkúrgott, meglátszott fizikai állapotán. Elhatározta, hogy eltunyult izmait és testét újra abba a formába hozza, amit Halt is megköve-telt volna tőle.

Igaz, hogy a tőrdobálást vagy a célba lövést nem gyakorolhatta, de legalább testét szerette volna olyan állapotban tudni, hogy könnyedén megszökhessen, ha eljön az alkalom.

És Will biztos volt benne, hogy az alkalom eljön.

Elindult felfelé a meredek lejtőn. Lába csúszkált a kavicsokon. Minél magasabban járt, a szél annál jobban szaggatta ruháját, míg végül elérte a szirtet. Ott aztán megismerhette, milyenek is a Bolond Szelek, ahogy a skandok hívták őket. A sziget északi felén a szél a kopár, fekete szikláknak vagdosta a hullámokat, amik magasra csaptak a levegőben. A háta mögötti kikötő vize csendesnek volt

mondható, megvédték a szélrohamoktól az öblöt patkó alakban körülölelő sziklák.

Mint mindig, amikor ilyen magasra ért, végignézett az óceánon, és hajót keresett rajta. De mint máskor is, hajó helyett csak habzó tarajú hullámokat látott.

Újra a kikötő felé fordult. Innen nézve a két nagy kunyhó nevetésesen kicsinek látszott. Az egyik kunyhó a skandok hálólhelyeül szolgált, a másik az étkező szerepét töltötte be. Idejük nagy részét itt töltötték veszekedve, italozva és szerencsejátékozva. A hálólhely hosszabb fala mentén egy kis fészker állt, amit Erak Will és Evelin hálólhelyeül jelölt ki. A fészker kicsi volt, de legalább nem kellett egy levegőt szívniuk a skandokkal. Will még egy régi pokrócot is felakasztott, ami térelválasztóként szolgált, így Evelinnek volt mi mögé elbújnia, ha magányra vágyott.

Evelin a kunyhó előtt ült. Még ebből a távolságból is látszott, milyen szomorúan gubbaszt. Will néhány nappal ezelőtt felajánlotta neki, hogy sportoljanak együtt. De a lány elutasította a felajánlást. Will úgy látta, megadta magát a sorsának. Evelin egyre jobban maga alatt volt, gyakran összeszólkoztak, amikor Will megpróbálta jobb kedvre hangolni, és a szökésről akart neki beszélni – mert Willnek már voltak tervei ezzel kapcsolatosan.

Will egyrészt nem értette a lány viselkedését, másrészt sértette a dolog. Ez az Evelin nem hasonlított a hídnál megismert barátira – a bátor, eltökélt társra, aki úgy rohant át a keskeny pallón, hogy neki segítsen, hogy közben nem gondolt saját biztonságára. Sőt, még a skandokkal is szembe akart szállni, amikor azok közel értek.

Az új Evelin lehangolt volt. Negatív kisugárzása meglepte. Nem hitte volna, hogy azok közé tartozik, akik feladják, amint a dolgok rosszra fordulnak.

Talán ilyenek a lányok, gondolta, de ezt a magyarázatot nem fogadta el. Érezte, hogy valami más áll a háttérben. Valami, amiről a lány nem beszél. Megrázta magát, aztán elindult lefelé a sziklán.

Lefelé futni csak egy kicsivel volt könnyebb, mint felfelé. Az alattomosan csúszós talajon egyre gyorsabban kellett szaladnia, ha meg akarta őrizni az egyensúlyát, ráadásul futás közben kisebb földcsuszamlásokat idézett elő. Amíg a felfelé futás a combizmokat kínozta, addig a lefelé futás a sarkat és a vádlit. Lihegve érkezett a szikla tövébe, ahol aztán a földre vetette magát, és gyors fekvőtámaszokba kezdett.

Egy idő után a vállizmai égni kezdtek, de tovább folytatta, egészen addig, amíg már nem is érezte a fájdalmat, csak ömlött a szemébe az izzadság, és végül holtfáradtan a kavicsokra zuhant. Karjai nem tudták többé felemelni a súlyát. Arcát a köveknek tapasztva zihált.

Miközben a fekvőtámaszokat csinálta, nem hallotta meg, hogy Evelin odamegy hozzá, ezért most meglepte a hangja.

– Will, ez csak időpazarlás.

Evelin hangjában nyoma sem volt az utóbbi napokban őt jellemző ingerlékenységnek. Inkább valamiféle békülékenység hallatszott ki belőle. A fiú egy hangos nyögéssel felnyomta magát a paláról, aztán felült, és leporolta magáról a nedves homokot.

A lányra mosolygott. Evelin viszonzta mosolyát, aztán leült mellette a parton.

– Időpazarlás? – kérdezte Will. A lány erőtlen mozdulattal a talajra mutatott, ahol a fiú a fekvőtámaszokat csinálta, aztán a sziklákra, amiket megmászott.

– Ez a futkosás, meg az edzés. Meg a szökést illető terveid.

Will homlokán apró ráncok jelentek meg. Nem akart vele összekapni, ezért vigyázott, hogy szavaira ne reagáljon túl hevesen. Megpróbált higgadt és logikus maradni.

– Az az idő, amit arra fordítasz, hogy formában tartsd magad, nem lehet elfecsérelt idő.

A lány bólintott. Ezt a nézőpontot elfogadta.

– Az nem. De a szökés? Innen? Mennyi esélyünk lehet?

Will tudta, hogy most óvatosnak kell lennie. Ha úgy tűnik, ki akarja oktatni, a lány újból visszahúzódik a csigaházába. Will azzal is tisztában volt, milyen fontos, hogy az ilyen helyzetekben, mint ez, a remény tovább éljen. Ezt akarta elhitetni a lánnyal.

– Be kell vallanom, hogy nem sok – mondta. – De sohasem tudhatod, mit hoz a holnap. Az egyetlen fontos dolog, hogy bizakodjunk. Nem adhatjuk fel! Halt ezt tanította nekem. Ne add fel, mert ha a lehetőség elérkezik, meg kell ragadnod. Ne add fel, Evelin, kérlek!

A lány a fejét rázta, de mozdulatában nem volt semmi ellenséges.

– Te nem értesz engem, Will. Én nem adtam fel. Csak annyit mondtam, hogy időpocsékolás, mert nem szükségszerű. Nem kell megszöknünk. Más kiút is van.

Will látványosan körbefordult, mintha a lány által emlegetett utat keresné.

– Igen? És ha szabad kérdeznem, mi lenne az?

– Kifizethetik utánunk a váltságdíjat – mondta Evelin. Will hársányan felnevetett. Cseppet sem gunyorosan, csak úgy, mint aki nagyszerűen szórakozik a másik határtalan naivitásán.

– Na, és ki fizetné meg utánunk az összeget? Egy Vadonjáró-tanoncért és egy szolgálólányért?! Halt bizonyosan megtenné, de neki meg nincs annyi pénze. Ki fizetne súlyos összegeket utánunk?

A lány elgondolkozott, aztán döntésre jutott.

– A király – mondta egyszerűen. Will úgy nézett rá, mint aki megőrült. Egy másodpercig valóban aggódni kezdett Evelin miatt. Talán megőrült volna? Az utóbbi időben nem sok kapcsolatot tartott a valósággal.

– A király?! – ismételte meg. – Ugyan miért érdekelnék mi a királyt a legkevésbé is?

– Mert a lánya vagyok.

Will arcáról eltűnt a mosoly. A lányra bámult, nem volt benne biztos, hogy jól hallotta-e. Aztán eszébe jutott Gilan. A fiatal Vardonjáró Keltikában arra figyelmeztette, hogy Evelin valószínűleg elhallgat valamit.

– Te a... – kezdte, de nem tudta befejezni. Az egész olyan hihetetlennek tűnt.

– A lánya vagyok. Sajnálom, Will. Már előbb el kellett volna mondanom. Álnéven utaztam Keltikában, amikor rám találtál – magyarázkodott. – Második természetemmé vált, hogy az emberek elől eltitkoljam az igazi nevemet. Miután Gilan elment, megfordult a fejemben, hogy elmondom neked az igazat, de attól félttem, ha megtudod, azonnal vissza akarsz vinni apámhoz.

Will a fejét rázta. Megpróbálta felfogni, amit hall. Körbenézett a kis, sziklás öbölparton.

– Miért?! Az olyan szörnyű lett volna? – kérdezte egy kis keserűséggel a hangjában. A lány szomorúan rámosolygott.

– Gondolj bele, Will! Ha megtudod, hogy ki vagyok, akkor soha nem indulunk el a Wargalok után, és nem találjuk meg a hidat.

– És akkor rabok sem lennénk – tette hozzá Will, de Evelin megint csak a fejét csóválta.

– Akkor a Wargalok győztek volna – mondta egyszerűen.

A fiú a lány szemébe nézett, és rájött, hogy igaza van.

Hallgattak egy darabig. Will szólalt meg először.

– Akkor a te neved... – de nem fejezte be a mondatot.

– Kasszandra. Kasszandra hercegnő. – Aztán szomorú mosollyal hozzátette: – Bocsásd meg, ha az utóbbi napokban túlságosan hercegnősen viselkedtem. Rosszul éreztem magam, mert hazudtam neked. Igazán nem akartalak megbántani.

– Ugyan, semmiség – mondta Will elmélázva, mert még most sem tért magához a hírtől. Aztán valami eszébe jutott.

– Mikor akarod elmondani Eraknak?

– Nem hinném, hogy elárulom neki. Ezeket a dolgokat legjobb szigorúan bizalmasan kezelni. Elvégre Erak és az emberei alig jobbak a kalóznoknál. Nem tudom, hogyan reagálnának. Azt hiszem, jobb, ha megmaradok Evelinnek, amíg el nem érjük Skandiát. Aztán valahogy megpróbálok eljutni az uralkodójukhoz – mi is a neve?

– Ragnak – mondta Will, agyában forogtak a fogaskerekek. – Oberjarl Ragnak.

Persze hogy igaza volt. Mint Kasszandra, Araluen hercegnője, nem kis vagyont ér majd az Oberjarlnak. És mivel a skandok voltaképpen kereskedők, bizonyosan elfogadják érte a váltságdíjat.

Will ügye egészen más volt. A lány folytatta:

– Ha elmondom nekik, ki vagyok, elintézem, hogy téged is kiváltsanak. Apám biztosan beleegyezik majd.

Éppen ez volt az egyik probléma. Ha a lány személyesen beszélhetne apjával, el tudná érni, hogy őt is kiváltsák. De a dolgot a skandok fogják intézni. Közlik majd Duncan királlyal, hogy náluk van a lánya, és ha gondolja, szép summáért kiválthatja. A nemesekért és a hercegnőkért gyakran kérnek váltságdíjat, különösen háborúk idején. De könnyen meglehet, hogy a skandok nem engednek el

szívesen egy Vadonjárót, még ha csak tanítvány is, hiszen arra gondolhatnak, hogy a jövőben esetleg gondot okoz majd nekik.

De volt másik probléma is. Hónapokig tart majd, az év nagy részébe belekerül, amíg az üzenet célba ér. Duncan válasza hasonlóan hosszú ideig lesz majd úton. És akkor még csak a tárgyalások kezdeténél tartanak. Evelint eközben majd ellátják minden földi jóval, és garantálják a biztonságát, hiszen a lány értékes áru. De ki törődik majd Willel? A fiú könnyen halott lehet, mire a váltságdíjat kifizetik.

Evelin láthatóan nem gondolkozott ennyire előre. Folytatta megkezdett gondolatmenetét.

– Érted már, Will, hogy miért nincs értelme szaladgálásnak, a sziklamászásnak, meg annak, hogy szökési terveken töröd a fejed? Egyszerűen szükségtelen. Erak különben is gyanakszik. Nem boldond. Láttam, ahogy figyel. Nyugi, bízd rám a dolgot! Hazajuttatlak.

Will kinyitotta a száját, hogy elmondja félelmeit. Aztán ugyanabban a pillanatban be is csukta. Tudta, hogy a lány nem fogadná el a nézőpontját. Erős akaratú és határozott személyiség – hozzá szokott, hogy azt csinálja, amit akar. Ezzel most már tisztában volt. A lány biztosra vette, hogy meg tudja szervezni a hazajutásukat, és semmi sem változtathatta meg elképzelését. Will rámosolygott, és bólintott. De ez csak amolyan álmosoly volt, egy kicsit saját, őszinte mosolyának gúnyképe.

Will azonban a szíve mélyén tudta, hogy meg fogja találni a saját útját Araluenbe.